

ພຣະທຳດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍສິບເຈັດ

ການເປີດເຜີຍກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້
ການວິເຄາະເຊິ່ງແບບຢ່າງຂອງໝາຍສຳຄັນໃຫ້ທຸກໆຄົນ

Jeff Pippenger
2024-03-05

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄມ້ຊ້ຳນີ້ແມ່ນ “ໝາຍສຳຄັນ” ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນເງົາລ່ວງໜ້າໂດຍກອງທັບໂຮມທີ່ໄດ້ລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນປີ 66, ແລະໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ນາງກໍໄດ້ລະບຸເຖິງຄຳພວກໜຶ່ງຜູ້ທີ່ມີຕາແຕ່ບໍ່ເຫັນ ແລະມີຫູແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ.

“ນີ້ລັດດອນການກຳລັງແຜ່ອອກຢູ່ເບື້ອງໜ້າພວກເຮົາ. ຜ້າມ່ານກຳລັງຈະຖືກເປີດອອກ. ພວກເຮົາຜູ້ດຳຮັງຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງອັນສຳຄັນແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້, ພວກເຮົາກຳລັງເຮັດຫຍັງ, ກຳລັງຄິດເຖິງສິ່ງໃດ, ຈົ່ງຍົດຕິດຢູ່ກັບຄວາມຮັກໃນຄວາມສະດວກສະບາຍຢ່າງເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ດົງວິນຍານກຳລັງພົ້ນາດຢູ່ຮອບຂ້າງພວກເຮົາ? ໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ້າຍເປັນດ້ານຊາໂດຍສົມເຊີງແລ້ວຫລື? ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກ ຫລື ເຂົ້າໃຈດອກຫລືວ່າ ພວກເຮົາມີພາລະກິດທີ່ຕ້ອງເຮັດເພື່ອຄວາມພົ້ນຂອງຜູ້ອື່ນ? ພົນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກທ່ານເປັນຈຳພວກທີ່ມີຕາແຕ່ບໍ່ເຫັນ, ແລະມີຫູແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ ຫລື? ການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຮູ້ເຖິງນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງແກ່ພວກທ່ານນັ້ນ ເປັນການປະທານໂດຍໄຮ້ປະໂຫຍດຫລື? ການທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄຳເຕືອນແລ້ວຄຳເຕືອນເລົ່າມາເຖິງພວກທ່ານນັ້ນ ເປັນການສົ່ງໂດຍໄຮ້ປະໂຫຍດຫລື? ພວກທ່ານເຊື່ອຄຳປະກາດແຫ່ງສັດຈະທຳອັນເປັນນິດ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໂລກນີ້ຫລືບໍ່, ພວກທ່ານເຊື່ອຫລືບໍ່ວ່າການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຫ້ອຍຢູ່ເໝືອນປະຊາຊົນ, ແລະພວກທ່ານຍັງສາມາດນັ່ງຢູ່ຢ່າງສະບາຍ, ເກືອຄ້ານ, ບໍ່ໃສໃຈ, ແລະຮັກຄວາມສຳລານໄດ້ຢູ່ອີກຫລື?”

“ໃນເວລານີ້ ບໍ່ແມ່ນເວລາສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຈະຜູກພັນຄວາມຮັກຂອງຕົນໄວ້ ຫຼື ສະສົມຊັບສົມບັດໄວ້ໃນໂລກ. ເວລານັ້ນຢູ່ບໍ່ໄກ, ເມື່ອພວກເຮົາ, ເໝືອນດັ່ງພວກສາວົກໃນຍຸກຕົ້ນ, ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາທີ່ພັກພື້ນໃນບ່ອນທີ່ຮັກຮ້າງແລະໂດດດ່ຽວ. ດັ່ງທີ່ການປິດລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໂດຍກອງທັບໂຮມນັ້ນ ເປັນສັນຍານໃຫ້ຄຣິດສະຕຽນໃນແຂວງຢູເດຍຫຼົບໜີ, ສັນນັ້ນການເຂົ້າຍົດອຳນາດຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາ ໃນຄຳສັ່ງທີ່ບັງຄັບໃຊ້ວັນຊະບາໂຕຂອງສັນຕະປາບາ ກໍຈະເປັນຄຳເຕືອນແກ່ພວກເຮົາ. ເມື່ອນັ້ນຈົ່ງຈະເປັນເວລາທີ່ຈະອອກຈາກນະຄອນໃຫຍ່ທັງຫຼາຍ, ເພື່ອກຽມການອອກຈາກນະຄອນນ້ອຍທັງຫຼາຍ ໄປສູ່ທີ່ຢູ່ອາໄສອັນສະຫງົບສະຫງ່າ ໃນບ່ອນລືບໍ່ທຳມະກາງພູເຂົາ.” Testimonies, volume 5, 464.

ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາໃນໄວງນີ້ ແມ່ນສັນຍານເຕືອນ (ໝາຍສຳຄັນ) “ໃຫ້ອອກຈາກນະຄອນໃຫຍ່ທັງຫຼາຍ ເພື່ອກຽມພ້ອມສຳລັບການອອກຈາກນະຄອນນ້ອຍທັງຫຼາຍໄປສູ່ບ້ານພັກອາໄສອັນສະຫງົບສະຫງ່າ ໃນສະຖານທີ່ອັນສັນໂດດທຳມະກາງພູເຂົາ.” ອັດເວນຕ໌ສະຕ໌ແຫ່ງລາໂອດີເຊຍໂດຍຫຼາຍ ແທບຈະບໍ່ຮັບຮູ້ເລີຍວ່າ ວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ເປັນການເຮັດໃຫ້ “ໝາຍສຳຄັນ” ທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ The Great Controversy ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ມັນຖືກບຽບລັກສະນະໄວ້ໂດຍ “ໝາຍສຳຄັນ” ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາມປີຄື. “ໝາຍສຳຄັນ” ນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດໃນການລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຄັ້ງທຳອິດ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 66 ແລະມັນເປັນແບບຢ່າງຂອງ “ທຸງສັນຍານ” ທີ່ຖືກຊີ້ໃນເວລາທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດອັນໃກ້ຈະມາເຖິງ.

ການທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍ Titus ໃນປີຄ.ສ. 70, ແລະການລ້ອມຕືຂອງ Titus ນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນແບບລ່ວງໜ້າໄວ້ກ່ອນແລ້ວໃນການລ້ອມຕືຂອງ Cestius ໃນປີຄ.ສ. 66, ເພາະພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສົງໝົດເປັນພາບປະກອບເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສົງໝົດນັ້ນຢູ່ສະເໝີ. ການລ້ອມຕືໃນຕອນຕົ້ນຂອງ Cestius ນັ້ນແຫຼະທົບເປັນ “ໝາຍສຳຄັນ” ໃຫ້ໝູ່ໜີທິພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານໄວ້, ບໍ່ແມ່ນການລ້ອມຕືຂອງ Titus. ອັນໜຶ່ງເປັນການລ້ອມຕືໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ອີກອັນໜຶ່ງເປັນການລ້ອມຕືໃນຕອນສິ້ນສຸດ.

ບໍ່ມີຄຣິສຕຽນແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທົ່ວພື້ນຖານໃນການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານຄຳເຕືອນແກ່ບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ແລະທຸກຄົນທີ່ເຊືອຖືອ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງກໍ່ເຝົ້າຄອຍເຄື່ອງໝາຍທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້. “ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຖືກກອງທັບລ້ອມຮອບ,” ພຣະເຢຊູຕັດວ່າ, “ເມື່ອນັ້ນຈົ່ງຮູ້ວ່າຄວາມພິນາດຂອງນະຄອນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ເມື່ອນັ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູເດຍໜີໄປສູ່ພູເຂົາ; ແລະໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ທຳມະກາງນະຄອນນັ້ນອອກໄປ.” ລູກາ 21:20, 21. ຫຼັງຈາກພວກໂຮມັນພາຍໃຕ້ການນຳຂອງເຊສຕີອັສໄດ້ລ້ອມນະຄອນໄວ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ຍົກເລີກການປິດລ້ອມຢ່າງບໍ່ຄາດຄິດ ໃນເວລາທີ່ທຸກສົງເບິ່ງເໝາະສົມຕໍ່ການໂຈມຕີໃນທັນທີ. ຜູ້ຖືກປິດລ້ອມ, ສິນຫວັງຕໍ່ການຕໍ່ຕ້ານໃຫ້ສຳເລັດຜົນ, ກຳລັງຈະຍອມຈຳນົນຢູ່ແລ້ວ ເມື່ອນາຍພົນໂຮມັນໄດ້ຖອນກຳລັງຂອງຕົນອອກໄປ ໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດບາກົດໃຫ້ເຫັນແມ່ນແຕ່ນ້ອຍ. ແຕ່ພຣະຄຸນອັນເປັນພຣະເມດຕາແຫ່ງການຈັດຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຊົງນຳເຫດການທັງຫຼາຍເພື່ອປະໂຫຍດແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເອງ. ເຄື່ອງໝາຍທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ໄດ້ຖືກປະທານແກ່ຄຣິສຕຽນຜູ້ເຝົ້າຄອຍແລ້ວ, ແລະບັດນີ້ອີກຄັ້ງໄດ້ຖືກຈັດໄວ້ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາຈະເຊືອຖືຄຳເຕືອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລ່ອດ. ເຫດການຕ່າງໆ ໄດ້ຖືກຊົງຄວບຄຸມຢ່າງສູງສຸດ ຈົນທັງພວກຢິວແລະພວກໂຮມັນບໍ່ອາດຂັດຂວາງການໝູ່ໜີຂອງພວກຄຣິສຕຽນໄດ້. ເມື່ອເຊສຕີອັສຖອນທັບກັບ, ພວກຢິວກໍ່ອອກຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໄລ່ຕິດຕາມກອງທັບຂອງເຂົາທີ່ກຳລັງຖອນຕົວ; ແລະໃນຂະນະທີ່ກຳລັງທັງສອງຝ່າຍພາກັນພົວພັນຢູ່ຢ່າງເຕັມທີ່ນັ້ນ, ພວກຄຣິສຕຽນກໍ່ມີອີກຄັ້ງອອກຈາກນະຄອນໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ ຊົນນະບົດກໍ່ໄດ້ປ່ອດຈາກສັດຕູຜູ້ອາດຈະພະຍາຍາມສະກັດກັ້ນພວກເຂົາໄວ້ແລ້ວເຊັ່ນກັນ. ໃນເວລາແຫ່ງການປິດລ້ອມນັ້ນ, ພວກຢິວໄດ້ຊຸມນຸມກັນຢູ່ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຖືຮັກສາງານສະຫຼອງເທສະການຢູ່ເພງ, ແລະດັງນັ້ນພວກຄຣິສຕຽນທົ່ວແຜ່ນດິນຈຶ່ງສາມາດໝູ່ໜີໄດ້ໂດຍບໍ່ຖືກລົບກວນ. ໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປສູ່ບ່ອນປອດໄພ—ນະຄອນເຟລລາ ໃນແຜ່ນດິນເບເຣຍ ພາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. “The Great Controversy,” 30.

ການລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໂດຍ Cestius ໃນປີ 66 ໄດ້ເຮັດໃຫ້ “ໝາຍສຳຄັນ” ແຫ່ງຄຳເຕືອນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ບັນທຶກໄວ້ສຳລັບຄຣິສຕຽນໃນປະຫວັດການນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງ, ແຕ່ການລ້ອມໂດຍ Titus ໃນປີຄ.ສ. 70 ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ “ໝາຍສຳຄັນ” ໃດເພື່ອໃຫ້ຫລົບໜີ. ໃນການລ້ອມຄັ້ງນັ້ນບໍ່ມີຄຣິສຕຽນເຫຼືອຢູ່ໃນນະຄອນ, ແລະການລ້ອມຄັ້ງສຸດທ້າຍນັ້ນໄດ້ນຳໄປສູ່ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ, ແລະໃນການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມນັ້ນ “ບໍ່ມີຄຣິສຕຽນແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວຕ້ອງພິນາດ,” ເພາະວ່າຄຣິສຕຽນໄດ້ຫລົບໜີໄປແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນຂອງປະຫວັດການນັ້ນ.

“ກອງກຳລັງລາວຢິວ, ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມເຊສຕີອັສ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວ, ໄດ້ໂຈມຕີກອງຫຼັງຂອງພວກເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງຈົນເກືອບຈະທຳໃຫ້ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍຈົນໝົດສິ້ນ.

ພວກໂຮມັນຈົງສາມາດຖອຍທັບອອກໄປໄດ້ດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກຢ່າງຍິ່ງ.
ຜ່າຍຊາວຢິວໂພນໄປໄດ້ແທບຈະບໍ່ສູນເສຍອັນໃດ ແລະ
ໄດ້ນຳເອົາຂອງຍຶດໄດ້ຂອງຕົນກັບຄືນສູ່ເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍໃຊ້ຊະນະ. ແຕ່ຄວາມສຳເລັດອັນປາກົດນີ້
ນຳມາໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ.
ມັນໄດ້ປຸກເຮົາໃຫ້ເກີດຈິດໃຈແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານພວກໂຮມັນຢ່າງແຂງຂັນໃນພວກເຂົາ
ຊຶ່ງໃນໄມ້ຊ້າກໄດ້ນຳຄວາມວິບັດອັນເກີນຈະພັນລະນາມາສູ່ນະຄອນທຶກກຳນົດໃຫ້ພິນາດນັ້ນ.”
“ພິບັດຮ້າຍແຮງຢ່າງຍິ່ງແມ່ນໄດ້ຕົກມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມ ເມື່ອຕົວໂຕໄດ້ຮັບພຶ້ນການປົດລ້ອມຂັ້ນອີກ.
ເມືອງນັ້ນຖືກປົດລ້ອມໃນເວລາເທດສະການປັດສະຄາ,
ເມື່ອຊາວຢິວນັບລ້ານໄດ້ຊຸມນຸມກັນຢູ່ພາຍໃນກຳແພງຂອງມັນ.” The Great Controversy, 31.

ນັບຈາກການສະຫຼອງເທສະການເພງຟາໃນປີ 66 ຈົນເຖິງປັດສະຄາໃນປີ 70 ເປັນເວລາສາມປີເຄື່ອງ,
ຊຶ່ງໃນຄວາມໝາຍແບບຄຳພະຍາກອນຄືໜັງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ. ຕັ້ງແຕ່ປີ 66 ຈົນເຖິງປີ 70
ໂຮມນອກສາສະໜາໄດ້ຢຽບຢຳສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບ,
ດັ່ງທີ່ໂຮມສັນຕະບາບາໄດ້ຢຽບຢຳນະຄອນບໍລິສຸດເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ ຕັ້ງແຕ່ປີ 538 ຈົນເຖິງ 1798.

ແຕ່ລານຊົນນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງລະໂວ້ແລະຢ່າວັດມັນ;
ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ:
ແລະເຂົາທັງຫຼາຍຈະຢຽບຢຳນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 11:2

ທັງໂຮມນອກສາສະໜາ ແລະ ໂຮມພາບາ ໄດ້ຢຽບຢຳເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາໜັງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ (ປີ),
ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງຊົບອີກວ່າ ໂຮມໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ຈະຢຽບຢຳເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍວົນຍານໃນວັນສຸດທ້າຍ
ເປັນໄລຍະເວລາເຊິ່ງສັນຍະລັກໜັງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ. ໄລຍະເວລາເຊິ່ງສັນຍະລັກນັ້ນຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນເວລາ
ທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນສະຫະລັດອາເມລິກາມີຜົນບັງຄັບໃຊ້,
ເມື່ອບາດແຜຮ້າຍແຮງນັ້ນຖືກຮັກສາໃຫ້ຫ່າຍ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫົວໜັງໃນຫົວທັງຫຼາຍຂອງມັນ ບາດດັ່ງວ່າຖືກຟັນຈົນເຖິງຕາຍ;
ແຕ່ບາດແຜອັນເຖິງຕາຍນັ້ນຂອງມັນໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫ່າຍດີ.
ແລະຊາວໂລກທັງໝົດກໍພາກັນປະຫລາດໃຈ ແລະຕຶດຕາມສັດຮ້າຍນັ້ນ.
ແລະເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ນະມັດສະການພະຍານາກ ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ;
ແລະເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ນະມັດສະການສັດຮ້າຍ ໂດຍກ່າວວ່າ, ຜູ້ໃດຈະເໝືອນສັດຮ້າຍນີ້?
ຜູ້ໃດຈະສາມາດເຮັດເສີກກັບມັນໄດ້? ແລະໄດ້ມີການປະທານບາກໜັງໃຫ້ແກ່ມັນ ເພື່ອເວົ້າຖອຍຄຳໃຫຍ່ໂຕ
ແລະຄຳໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພະເຈົ້າ; ແລະໄດ້ມີການປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ມັນ
ໃຫ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້ສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 13:3-5

ສິບສອງເດືອນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຂອງອຳນາດສັນຕະບາບາ ແມ່ນ “ໂມງ”
ຂອງວິກິດກົດໝາຍວັນອາທິດ. “ໂມງ” ນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ “ໝາຍສຳຄັນ” (ທຸງສັນຍານ), ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍ
“ໝາຍສຳຄັນທັງຫຼາຍ.” “ໝາຍສຳຄັນ” ຂອງທຸງສັນຍານໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ
ຈະເຮັດໃຫ້ຄຣິດສະຕຽນຄົນໃດໆທີ່ຍັງຢູ່ໃນບາບໂລນ ຫຼືໜີ້ໄປສູ່ເຂົ້າບໍລິສຸດອັນສະຫງ່າງາມ
ທີ່ໄດ້ຖືກຍົກສູງຂຶ້ນເໝືອນນີ້ເຂົ້າອີກ.

ແລະໃນວັນສຸດທ້າຍຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ
ພູແຫ່ງພຣະນິເວດຂອງພຣະຢາເວຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເທິງຍອດພູທັງຫຼາຍ
ແລະຈະຖືກຍົກສູງເໝືອນບັນດາເນີນເຂົາ; ແລະຊົນຊາດທັງປວງຈະຫວັງໄຫວເຂົ້າຫາພູນັ້ນ.
ແລະປະຊາຊົນຈຳນວນຫຼາຍຈະໄປ ແລະກ່າວວ່າ, ຈົ່ງມາເຖິດ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຍັງພູແຫ່ງພຣະຢາເວ,
ໄປຍັງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຢາໂຄບ; ແລະພຣະອົງຈະຊົງສອນພວກເຮົາເຖິງທາງຂອງພຣະອົງ

ແລະພວກເຮົາຈະດຳເນີນໃນວິຖີຂອງພຣະອົງ: ເພາະວ່າພຣະບັນຍັດຈະອອກມາຈາກສຳໂນນ
ແລະພຣະວາຈາຂອງພຣະຢາເວຈາກເຢຣູຊາເລັມ. ເອຊາຍາ 2:2, 3.

ການຫລົບໜີອອກຈາກເມືອງຕ່າງໆ ເມື່ອມີຄຳສັ່ງບັງຄັບໃຫ້ນະມັດສະການວັນອາທິດ
ໄດ້ຖືກເປັນແບບລ່ວງໜ້າໂດຍທັງການຫລົບໜີຂອງຄຣິດສະຕຽນໃນປີ 66
ແລະການຫລົບໜີຂອງຄຣິດຕະຈັກໃນປີ 538 ທີ່ໄດ້ຫລົບເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ.

ແລະນາງນັ້ນໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້ສຳລັບນາງ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ລ້ຽງດູນາງຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ. ພຣະນິມິດ 12:6

ການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມນັບຈາກການປົດລ້ອມຄັ້ງທຳອິດໄປຈົນເຖິງການປົດລ້ອມຄັ້ງສຸດທ້າຍ
ກິນເວລາສາມປີເຄິ່ງ, ແຕ່ຂ່າວສານເຕືອນເຖິງການທຳລາຍທີ່ກຳລັງຈະມານັ້ນໄດ້ຖືກປະກາດເປັນເວລາເຈັດປີ,
ຄືສາມປີເຄິ່ງກ່ອນການປົດລ້ອມຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ສາມປີເຄິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ.

“ຄຳພະຍາກອນທັງປວງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໄວ້ກ່ຽວກັບການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ
ໄດ້ສຳເລັດລົງຢ່າງຄົບຖ້ວນຕາມທຸກຕົວອັກສອນ.
ຊາວຢິວໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະຄຳເຕືອນຂອງພຣະອົງວ່າ:
‘ດ້ວຍມາດຕະການອັນໃດທີ່ພວກທ່ານໃຊ້ຕ່ວງໃຫ້ຄົນອື່ນ
ມາດຕະການນັ້ນຈະຖືກຕ່ວງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານອີກ.’ Matthew 7:2.”

“ໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນໄດ້ບຳກົດຂຶ້ນ ເປັນລາງບອກເຫດແຫ່ງໄພພິບັດແລະຄວາມພິນາດ.
ທຳມະກາງຄວາມມັດແຫ່ງຄົນ ແສງສະຫວ່າງອັນຜິດວິສັຍໄດ້ສ້ອງສະຫວ່າງເໜືອພຣະວິຫານແລະແທ່ນບູຊາ.
ເທິງກ້ອນແມກໃນຍາມຕາເວັນລັບຂອບຝັ່ງ
ໄດ້ບຳກົດພາບລົດຮົບແລະນັກຮົບກຳລັງຊຸມນຸມເພື່ອເຂົ້າສູ່ສົງຄາມ.
ພວກປະໂລຫິດຜູ້ປະກອບພິທີຮັບໃຊ້ໃນສະຖານບໍລິສຸດໃນຍາມກາງຄືນ ໄດ້ຫວາດຫວັ່ນດ້ວຍສຽງອັນລຽບລັບ;
ແຜ່ນດິນໄຫວສະເຫຼືອນ ແລະໄດ້ຍືນສຽງຈາກຄົນເປັນອັນຫຼາຍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:
‘ໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປຈາກບ່ອນນີ້ເຖິງດີ.’ ປະຕູໃຫຍ່ຕຳນຕາເວັນອອກ
ຊຶ່ງໜັກຫຼາຍຈົນແມ່ນແຕ່ຊາຍຊາວຄົນກະແທບຈະປົດມັນບໍ່ໄດ້,
ແລະຊຶ່ງຖືກຄຳໄວ້ດ້ວຍດາມເຫຼັກອັນໃຫຍ່ມະຫາສານ ຝັ່ງເລິກລົງໃນພື້ນຫີນແຂງ,
ໄດ້ເປີດອອກເອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ ໂດຍບໍ່ມີກຳລັງອັນໃດບຳກົດໃຫ້ເຫັນ.—Milman, The History of the
Jews, book 13.”

“ເປັນເວລາເຈັດປີ ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ດຳເນີນໄປມາຕາມຖະໜົນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢ່າງຕ່ຳເນື່ອງ
ປະກາດເຖິງວິບັດທັງຫຼາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງເມືອງນັ້ນ. ທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ
ລາວໄດ້ຮ້ອງຄຳໄວ້ທຸກອັນປາເຖືອນນັ້ນຊ້ຳໆວ່າ: ‘ສຽງໜຶ່ງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ!
ສຽງໜຶ່ງມາຈາກທິດຕາເວັນຕົກ! ສຽງໜຶ່ງມາຈາກລົມທັງສີ່ທິດ! ສຽງໜຶ່ງຕ່ຳນເຢຣູຊາເລັມ
ແລະຕ່ຳນພຣະວິຫານ! ສຽງໜຶ່ງຕ່ຳນເຈົ້າບ່າວ ແລະເຈົ້າສາວ!
ສຽງໜຶ່ງຕ່ຳນປະຊາຊົນທັງປວງ!’—Ibid. ສົງມີຊີວິດອັນແປກປະຫຼາດນຶກຈຳຄຸກ ແລະຖືກເພຍິນຕີ,
ແຕ່ບໍ່ມີຄຳຈົມທຸກໃດໆຫຼຸດອອກຈາກຮົມປາກຂອງລາວ. ຕຳການດູໝືນ ແລະການທຳຮ້າຍ
ຄຳຕອບຂອງລາວມີພຽງວ່າ: ‘ວິບັດ, ວິບັດແກ່ເຢຣູຊາເລັມ!’ ‘ວິບັດ, ວິບັດແກ່ບັນດາຊາວເມືອງນັ້ນ!’
ສຽງຮ້ອງເຕືອນຂອງລາວບໍ່ເຄີຍຢຸດລົງ
ຈົນກວ່າລາວຈະຖືກສັງຫານໃນການລ້ອມເມືອງທີ່ລາວໄດ້ພະຍາກອນໄວ້.” The Great Controversy, 29,
30.

ການພິນາດທຳລາຍຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງເຢຣູຊາເລັມຕາມຄວາມໝາຍຕົວອັກສອນໃນປີ 70 ໄດ້ຖືກນຳໜ້າໂດຍ
“ໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນ” ຊຶ່ງລະບຸເຖິງ “ໄພພິບັດແລະຄວາມພິນາດ.” “ໝາຍສຳຄັນ”

ແຫ່ງຄຳເຕືອນນັ້ນໄດ້ບາກົດເປັນເວລາສາມປີເຄື່ອງກ່ອນການລ້ອມເມືອງຄັ້ງທຳອິດ ແລະອີກສາມປີເຄື່ອງທຳໄປສູ່ການທຳລາຍ. “ໝາຍສຳຄັນ” (ໃນຮູບພະຫຸພິດ) ທີ່ລະບຸເຖິງການທຳລາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເປັນ ບໍ່ແມ່ນ “ໝາຍສຳຄັນ” ແຫ່ງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີ ແຕ່ເປັນການປະກາດວ່າເວລາແຫ່ງການທົດລອງກຳລັງຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງໃກ້ເຂົ້າມາ.

ໃນການຖືກຢຽບຢຳຂອງເຢຣູຊາເລັມຝ່າຍວິນຍານ ຕັ້ງແຕ່ປີ 538 ຫາ 1798, “ເຄື່ອງໝາຍ” ແຫ່ງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີ ຄືເມື່ອສົງຄອນເປັນທີ່ໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາບາກົດຂຶ້ນ, ເມື່ອ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ນັ້ນ “ຖືກເປີດເຜີຍ,” ໃນຖານະ “ບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນ ແລະຍົກຕົນຂຶ້ນເປັນອີທຸກສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ ຫຼືຖືກນະມັດສະການ; ຈົນກະທັ້ງລາວນັ່ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ, ສະແດງຕົນວ່າຕົນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ.”

ເຫດສະນັ້ນ ເມື່ອພວກທ່ານຈະເຫັນສົງຄອນໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມພິນາດ ຊຶ່ງດານເຮືອນຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວເຖິງ ຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ, (ຜູ້ໃດອ່ານກໍ່ຂໍໃຈໃຈ.) ມັດທາຍ 24:15.

ເມື່ອຄຣິສຕຽນໃນປະຫວັດສາດນັ້ນໄດ້ຮັບຮູ້ “ໝາຍສຳຄັນ” ນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຫລົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.

“ມັນໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຕໍ່ສູ້ຢ່າງສຸດກຳລັງ ສຳລັບຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະຮັກສາຄວາມຊື່ສັດ ໃຫ້ຍືນຍົດຢ່າງໜັ້ນຄົງຕໍ່ຕ້ານການຫຼອກລວງແລະສົງຄອນໜ້າສະອິດສະອົມ ຊຶ່ງຖືກອຳພາງໄວ້ໃນເຄື່ອງໂງ່ຫມື່ນຂອງສະມະນາສັກ ແລະຖືກນຳເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ຖືກຍອມຮັບໃຫ້ເປັນມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ. ຄຳສອນເລື່ອງເສຣີພາບທາງສາສະໜາຖືກເອີ້ນວ່າເປັນລັດທິນອກຄອກ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຢືນຢັນຄຳສອນນັ້ນກໍ່ຖືກກຽດຊັງແລະຂັບໄລ່.”

“ຫຼັງຈາກການຕໍ່ສູ້ອັນຍາວນານແລະຮ້າຍແຮງ, ຜູ້ສັດຊີຈຳນວນໜ້ອຍໄດ້ຕັດສິນໃຈຍຸບຄວາມເປັນອັນໜຶ່ງ ອັນດຽວທັງໝົດກັບຄຣິສຕະຈັກທີ່ໄດ້ຫຼົງຖອຍໄປ ຖ້ານາງຍັງປະຕິເສດທີ່ຈະປົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຄວາມເທັດຈິງປອມແລະການນັບຖືຮູບເຄົາລົບ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າການແຍກອອກນັ້ນເປັນຄວາມຈຳເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ ຖ້າພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ກຳລັງຮັບຄວາມຜິດພາດທີ່ເປັນຫາຍະນະແກ່ວິນຍານຂອງຕົນເອງ, ແລະວາງແບບຢ່າງອັນຈະນຳຄວາມສ່ຽງມາສູ່ຄວາມເຊື່ອຂອງລູກຫຼານແລະຫຼານເຫຼມ. ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມາຊົງສັນຕິສຸກແລະຄວາມເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວ ພວກເຂົາພ້ອມທີ່ຈະຍອມຜ່ອນທຸກຢ່າງທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມສັດຊີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ແມ່ນແຕ່ສັນຕິສຸກເອງ ກໍ່ຈະເປັນສິ່ງທີ່ຊົມໃຈແພງເກີນໄປ ຖ້າຕ້ອງແລກດ້ວຍການເສຍສະຫຼະຫຼັກການ. ຖ້າຄວາມເປັນເອກະພາບຈະໄດ້ມາພຽງແຕ່ໂດຍການປະນີປະນອມຄວາມຈິງແລະຄວາມຊອບທຳ, ເຊັ່ນນັ້ນກໍ່ໃຫ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງ, ແລະແມ່ນແຕ່ສົງຄາມເຖີດ.” The Great Controversy, 45.

ເມື່ອເຂົ້າໃກ້ຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງໂດຍອຳນາດສັນຕະປາບາ ໄດ້ມີ “ໝາຍສຳຄັນ” (ໃນຮູບພະຫຸພິດ), ແລະເຫມືອນດັ່ງ “ໝາຍສຳຄັນ” ເມື່ອສິ້ນສຸດໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ ທີ່ໂຮມນອກສາສະໜາໄດ້ຢຽບຢຳເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນ; “ໝາຍສຳຄັນ” ເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ຫລົບໜີ.

ພຣະຜູ້ລ່ວຍໃຫ້ລັອດປະທານໝາຍສຳຄັນທັງຫຼາຍແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ, ແລະຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຍັງກຳນົດເວລາທີ່ໝາຍສຳຄັນອັນທຳອິດໃນບັນດາໝາຍສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ຈະບາກົດຂຶ້ນວ່າ:

“ໃນທັນທີຫຼັງຈາກຄວາມທຸກລຳບາກແຫ່ງວັນເຫຼົ້ານັ້ນ ດວງອາທິດຈະມີດິມົວລົງ, ແລະດວງເດືອນຈະບໍ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງຕົນ, ແລະດວງດາວທັງຫຼາຍຈະຕົກລົງຈາກຟ້າສະຫວັນ, ແລະອຳນາດທັງຫຼາຍແຫ່ງຟ້າສະຫວັນຈະຫວັ່ນໄຫວ: ແລ້ວໝາຍສຳຄັນຂອງບຸດມະນຸດຈະປາກົດຂຶ້ນໃນຟ້າສະຫວັນ: ແລະແລ້ວຊົນເຜົ່າທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮ້ອງໄຫວໄວ້ທຸກ, ແລະພວກເຂົາຈະເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດມາເທິງເມກແຫ່ງຟ້າສະຫວັນດ້ວຍຄຣິດອຳນາດແລະສະຫງ່າຮາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ແລະພຣະອົງຈະຊົງໃຊ້ທຸດສະຫວັນທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງອອກໄປ ພ້ອມກັບສຽງແກອັນດັງສະນັ້ນ, ແລະພວກເຂົາຈະຮວບຮວມບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຊົງເລືອກຂອງພຣະອົງມາຈາກທັງສີ່ທິດລົມ, ຈາກສຸດຂອບຟ້າຂ້າງໜຶ່ງເຖິງສຸດຂອບຟ້າອີກຂ້າງໜຶ່ງ.”

“ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງການຂົ່ມເຫັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສັນຕະປາບາ, ພຣະຄຣິດໄດ້ປະກາດວ່າ ດວງອາທິດຈະມີດິມົນ ແລະດວງຈັນຈະບໍ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງນາງ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ດວງດາວຈະຕົກລົງຈາກຟ້າສະຫວັນ. ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ, ‘ຈົ່ງຮຽນຄຳອຸປະມາຈາກຕົ້ນໝາກເດືອ; ເມື່ອກົງຂອງມັນຍັງອ່ອນ ແລະແຕກໃບອອກ, ພວກທ່ານກຮູ້ວ່າ ລະດູຮ້ອນໃກ້ຈະມາແລ້ວ: ສະນັ້ນແໝ້ນກັນ, ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນສິ່ງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້, ຈົ່ງຮູ້ເຖິງວ່າ ພຣະອົງຢູ່ໃກ້ແລ້ວ, ຢູ່ທີ່ປະຕູນັ້ນເອງ.’ ມັດທາຍ 24:32, 33, margin.”

“ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງປະກາດວ່າ ພວກເຮົາອາດຮູ້ໄດ້ເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃກ້ແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ທີ່ປະຕູ. ພຣະອົງກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເຫັນໝາຍສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ວ່າ, ‘ຄົນຊົ່ວອາຍຸນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງພົ້ນໄປ ຈົນກວ່າສິ່ງທັງປວງນີ້ຈະສຳເລັດ.’ ໝາຍສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນແລ້ວ. ບັດນີ້ພວກເຮົາຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ‘ຟ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງພົ້ນໄປ,’ ພຣະອົງຕັດວ່າ, ‘ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງພົ້ນໄປເລີຍ.’” The Desire of Ages, 631, 632.

ເມື່ອ “ສາມປີເຄິ່ງແຫ່ງການທີ່ເຢຣູຊາເລມ໌ຖືກຢຽບຍຳລົງ” ໂດຍໂຣມຄາທອລິກສັນຕະປາບາກຳລັງຈະສິ້ນສຸດລົງ ໄດ້ມີລັກດັບຂອງ “ໝາຍສຳຄັນ” ປາກົດຂຶ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ບົ່ງຊີ້ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ ແລະນຳເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite. ປະຫວັດສາດ Millerite ຈະຕ້ອງຖືກທຳຊ້ຳອີກຢ່າງກົງຕາມທຸກຕົວອັກສອນໃນວັນສຸດທ້າຍ. “ໝາຍສຳຄັນ” ເຫຼົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງປາກົດຂຶ້ນໃນ “ຕອນສົ້ນສຸດຂອງການຂົ່ມເຫັງອັນໃຫຍ່ຂອງສັນຕະປາບາ” ໄດ້ຖືກພິມແບບໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍ “ໝາຍສຳຄັນ” ທີ່ປາກົດຂຶ້ນເມື່ອໃກ້ສິ້ນສຸດຂອງສາມປີເຄິ່ງແຫ່ງການຢຽບຍຳເຢຣູຊາເລມ໌ ຕັ້ງແຕ່ປີ 66 ຫາ 70 ໂດຍໂຣມນອກຮີດ. ດັ່ງນັ້ນ ໂດຍອີງໃສ່ພະຍານສອງຄົນ ຈະມີ “ໝາຍສຳຄັນ” ຂອງທຸກສັນຍາລັກທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນໂມງແຫ່ງແຜ່ນດິນໄຫວອັນໃຫຍ່ ຊຶ່ງເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການເຕືອນໃຫ້ຫວັດສະດີໃນປະຫວັດສາດຂອງໂຣມສະໄໝໃໝ່, ແລະຈະມີ “ໝາຍສຳຄັນ” ຫຼາຍປະການອີກດ້ວຍ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງຍຸກແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຂອງໂຣມສະໄໝໃໝ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ຈົ່ງອ່ານບົດທີ 21 ຂອງພຣະທຳລູກ. ໃນບົດນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານຄຳເຕືອນວ່າ, ‘ຈົ່ງລະວັງຕົນເອງ ຍ້ານວ່າໃນເວລາໃດເວລາໜຶ່ງ ໃຈຂອງທ່ານຈະໜັກອັງດັອຍການກົນດົມຢ່າງເກີນຂອບເຂດ, ຄວາມມືນເມົາ, ແລະຄວາມກັງວົນໃນຊີວິດ, ແລະໃຫ້ວັນນັ້ນມາເຖິງທ່ານໂດຍບໍ່ທັນຮູ້ຕົວ. ເພາະວ່າວັນນັ້ນຈະມາເຖິງຄົນທັງປວງທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງໜ້າແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ ດັ່ງບ້ວງແຮ້ວ. ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງເຜົ່າລະວັງ ແລະອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອທ່ານຈະຖືກນັບວ່າສົມຄວນທີ່ຈະພົ້ນຈາກສົງສາລະພັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະທີ່ຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບຸດແຫ່ງມະນຸດ’ (Luke 21:34–36).”

“ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຍຸກສະໄໝກຳລັງສຳເລັດຢູ່ໃນໂລກຂອງເຮົາ,
ແຕ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບັນດາຄຣິດຕະຈັກຖືກພັນລະນາວ່າກຳລັງໝົດໄປ.
ພວກເຮົາຈະບໍ່ຮັບຄຳເຕືອນຈາກປະສົບການຂອງພົມຈາລິທິໃໝ່ໆ ຜູ້ຊຶ້ງເມື່ອມີສິ່ງຮ້ອງດັ່ງຂຶ້ນວ່າ,
‘ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ; ຈົ່ງອອກໄປຮັບທ່ານ,’ ກໍພົບວ່າພວກນາງບໍ່ມີນ້ຳມັນຢູ່ໃນຕະກຽງຂອງຕົນ?
ແລະໃນຂະນະທີ່ພວກນາງໄປຊື້ນ້ຳມັນນັ້ນ,
ເຈົ້າບ່າວກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນງານລ້ຽງມົງຄຸນສົມລົດກັບພົມຈາລິທິສະຫຼາດ, ແລະປະຕູກໍຖືກປິດ.
ເມື່ອພົມຈາລິທິໃໝ່ໆໄປເຖິງຫຼັງງານລ້ຽງ, ພວກນາງໄດ້ຮັບການປະຕິເສດຢ່າງຄາດບໍ່ເຖິງ.
ເຈົ້າພາບແຫ່ງງານລ້ຽງໄດ້ປະກາດວ່າ, ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າ.’ ພວກນາງຈຶ່ງຖືກປະໄວໃຫ້ຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ
ໃນຖະໜົນທີ່ຫວ່າງເບົາ ທ່າມກາງຄວາມມືດດຳແຫ່ງຄືນ.” Manuscript Releases, volume 15, 229.